

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1520

гр. София, 22.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и втори април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г. Б. Ц.

като разгледа докладваното от Г. Б. Ц. Административно наказателно дело № 20231110205918 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 248 от ГПК](#). Образувано е по повод постъпила молба, вх.№25516/26.01.2024 г., от адв. В. Ф. Л. - САК - пълномощник на „Д“ЕООД, ЕИК, с която на основание чл.248, ал.1 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, вр.чл.63, ал.3 от ЗАНН се търси допълване на решение от 05.01.2024 г., постановено по НАХД №5918/2023 г. по описа на 2 състав, СРС, НО в частта за разносните, сторени от жалбоподателя за процесуално представителство пред първата съдебна инстанция.

След като разгледа искането и съобрази закона, съдът намира следното:

С Решение от 05.01.2024 г. на 2-ри състав, НО - СРС, постановено по НАХД №5918/2023 г., е отменен електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата с №8504455873, издадено от Агенция „Пътна инфраструктура“ – Министерство на регионалното развитие и благоустройството, с което на „Д“ЕООД, ЕИК, на основание чл.187а, ал.2, т.3, вр.ал.3, вр.чл.179, ал.3б от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2500,00 лева за нарушение по чл.102, ал.2 от ЗДвП.

Съобщението за постановяване на решението е връчено на жалбоподателя чрез процесуалния му представител адв. Л., на 17.01.2024 г., видно от обратна разписка. Изрично в диспозитива на решението е посочено, че същото подлежи на обжалване в 14-дневен срок по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс, съобразен и с нормата на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказанията.

Съгласно разпоредбата на чл.248, ал.1 от ГПК, към която препраща правилото на чл.63 от ЗАНН, в срока за обжалване съдът по искане на страните може сам да допълни или

измени постановеното от него решение в частта на разноските. В конкретния случай срокът за обжалване е бил 14-дневен от съобщаването на решението на страните, като за молителя той е започнал от дата 17.01.2024 г. и е изтекъл на 31.01.2024 г. Молбата е постъпила в деловодството на СРС на 26.01.2024 г., поради което следва да се приеме, че тя е подадена в рамките на установения с нормата на чл.248, ал.1 от ГПК срок, поради което и доколкото изхожда от процесуално легитимирано лице, се явява допустима. Разгледана по същество тя е ОСНОВАТЕЛНА.

В производството пред настоящата съдебна инстанция жалбоподателят своевременно е направил искане за присъждане на разноски. С решението на съда спорът е решен в полза на „Д“ЕООД, ЕИК, поради което обосновано може да се заключи, че въззиваемата страна, неоснователно предизвикала с поведението си правния спор, следва да понесе отговорността за разноски, а за въззивника е възникнало право да ги търси. По делото пред СРС е приложено адвокатско пълномощно, по силата на което е възникнала представителната власт за адв. Л., подал молбата за постановяване на допълнително решение. Процесуалният представител е взел лично участие в съдебното заседание, в което делото е обявено за решаване и е формулирал искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение. По делото са представени доказателства за заплащането на сумата от 500,00 лева – договор за правна защита и съдействие, списък с разноски и авизо за издадено преводно нареждане.

Съгл. [чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН](#), ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер. Съдът не е длъжен, но може да намали размера на заплатения адвокатски хонорар до минималния размер по Наредба № 1/04г, само ако кумулативно са налице съответно искане на насрещната страна и прекомерно възнаграждение спрямо фактическата и правна сложност на делото. Съгласно т.3 от решение №6 от 06.11.2013г. по тълк.д.№6/2012г., ОСГТК, задължително по чл.130, ал.1 от ЗСВ за съдилищата, намаляването на адвокатското възнаграждение при направено възражение за прекомерност по чл.78, ал.5 от ГПК не рефлектира в отношенията между адвокат и клиент, които са сключили конкретен договор и са поели задължения по него. Възражението за прекомерност на възнаграждението на адвоката се свежда до преценка на съотношението на цената на адвокатската защита и фактическата и правна сложност на делото, тъй като уговарянето и изплащането на възнаграждение за адвокатска услуга над определените минимални размери в Наредба №1/2004г., само по себе си, не е основание да се приеме, че е прекомерно. Съгласно дадените задължителни разяснения по т.11 от Тълкувателно решение №6/2013г. на ОСГТК на ВКС, претенцията за присъждане на разноски следва да бъде заявена до приключване на устните състезания в съответната инстанция и в този срок трябва да бъдат представени и доказателства за реалното им извършване. След приключване на устните състезания страните вече не могат валидно да осъществяват процесуални действия, дължими и свързани с фази на производството, които

са приключили. Поради това и възражение за прекомерност по чл.248 от ГПК не може да бъде направено.

Когато съдът е сезиран с искане да допълни решението си в частта за разноските по реда на чл.248 от ГПК, той се произнася в закрито заседание, като не провежда процесуални действия по събиране на доказателства, не изслушва и устни състезания между страните.

В конкретния случай, страната, в чиято полза е постановено решението, е формулирала своевременно искане за разноски. Представени са и убедителни доказателства за действително сторения от въззивника по делото разход за адвокатска защита в производството по обжалване на издадения санкционен акт. За проведеното по делото съдебно заседание въззиваемата страна е била редовно призована. Изпратила е свой представител, който не е заявила възражение за прекомерност на поисканите разноски по [чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН](#) от другата страна. Съгласно чл.63д, ал.2 от ЗАНН, само по искане на насрещната страна, съдът може да присъди по-нисък размер на разноските. Поради това и не са налице изискуемите предпоставки за извършване на преценка дали размерът на адвокатския хонорар е прекомерен спрямо фактическата и правна сложност на делото. В този смисъл, следва да бъде присъдено цялото поискано възнаграждение в размер на 500,00 лева, който размер, впрочем, съответства на минимално определения съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата, вр.чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, на основание [чл. 248](#), ал.1 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, вр.чл.63д, ал.1 от ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 2-ри състав

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА решение от 05.01.2024 г., постановено по НАХД №5918/2023 г. по описа на СРС, НО, 2 състав, като **ОСЪЖДА** Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати в полза на „Д“ЕООД, ЕИК и по негова сметка направените по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 500,00 /петстотин/ лева.

Определението подлежи на обжалване пред Административен съд – София град по реда на глава XII от АПК в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____